

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.754/2017/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Szabó Balázs Gábor ügyvéd által képviselt felperesnek - a Burai-Kovács, Perlaki, Stanka, Szikla és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Mischinger Ádám) által képviselt I. r. és II. r. alperesek ellen szerződés létre nem jöttének megállapítása iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2017. június 19. napján kelt 6.P.21.076/2016/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 35 000 (harmincötezer) Ft fellebbezési eljárási költséget, míg a 88 000 (nyolcvannyolcezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az I. r. alperes a felperes és a II. r. alperes részére történő lízingbeadás céljából megvásárolta a felperes által a **(G.)** Kft. autókereskedő telephelyén kiválasztott Opel Astra típusú személygépkocsit, majd arra mint lízingbeadó a felperessel és a II. r. alperessel mint lízingbevevőkkel 2015. december 5-én svájci frank alapú pénzügyi lízingszerződést kötött. A felek az ún. egyedi szerződésben meghatározták az első, valamint a havonta fizetendő további lízingdíjak összegét, számát és esedékességét, valamint a finanszírozás devizanemét (CHF).

A szerződés V. pontja szerint megállapodtak abban, hogy a szerződés részét képezi az I. r. alperes „Személy- és Kishaszongépjármű Pénzügyi Lízing Általános Szerződési Feltételek” megnevezésű üzletszabályzata (a továbbiakban: Ászf.), amelynek átvételét és elfogadását a felperes és a II. r. alperes a szerződés e pontjába foglalt nyilatkozatukkal elismerték.

A szerződés VI. pontjában rögzítésre került, miszerint „a lízingbevevő tudomásul veszi, hogy a finanszírozás devizaneme szerinti referencia kamatláb változásának, deviza alapú szerződések esetén az árfolyam változásának, valamint a gépjármű vételár emelkedésének kockázatát viselni köteles, azok eredményeként a fizetendő lízingdíjak az Ászf. 23-25. pontjai szerint módosulhatnak. Az Ászf. IV.13. pontja értelmében „a lízingbevevő a szerződéssel kapcsolatos minden fizetési kötelezettségét - deviza alapú szerződés esetén is - magyar forintban köteles teljesíteni. Deviza-alapú lízingszerződés esetén a lízingbeadó és lízingbevevő kötelezettségeit a lízingszerződés III.

pontjában meghatározott devizanemben tartja nyilván. A lízingbevevő devizában kifejezett fizetési kötelezettségeit a lízingszerződés elválaszthatatlan, 2. sz. mellékletét képező Fizetési Ütemezés tartalmazza."

Az Ászf. IV.24. pontja meghatározza a lízingdíjak lízingbeadó általi megváltoztathatóságának feltételeit, míg a IV.25. pont szerint „a következő esedékességek kiállított kamatszamlán kerül kiterhelésre/jóváírásra az előző esedékesség időpontja és a számlázáskor érvényesített árfolyam közötti árfolyamváltozás(ok) alapján forintban számított árfolyam-különbözet."

Az egyedi lízingszerződésen a lízingbeadó részéről a **(G.) Kft.** két munkatársa, **(személy 1. neve)** és **(személy 2. neve)** nyomtatott neve és két olvashatatlan névalírás szerepel.

Az I. r. alperes 2005. december 13. napján elkészítette az Ászf. IV.13. pontjában előírt „Fizetési Ütemezést”, amelyben havi bontásban megjelölte a 121 részletben fizetendő lízingdíj esedékességének időpontját, CHF-ben kifejezett összegét, annak kamat és tőke szerinti megbontását, továbbá a fennálló tőketartozás összegét ugyancsak CHF devizanemben.

A felperes módosított kereseti kérelmében jogalap nélküli gazdagodás címén 1 100 001 Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresete indokaként előadta, a szerződésben nem került rögzítésre az ügyleti kamat mértéke, a törlesztőrészetek összege devizában, és a felek nem állapodtak meg az árfolyamkockázat viselésében sem, így e lényeges tartalmi elemekben való megállapodás hiányában a szerződés nem jött létre. Állította, hogy az alperes nem csatolt olyan okiratot, amely alapján megállapítható lett volna, hogy az autókereskedés alkalmazottja megbízottként, vagy képviselőként írta alá a szerződést, nem áll rendelkezésre az autókereskedés és az alperes közötti együttműködési megállapodás sem, így a szerződés az I. r. alperes részéről nem tekinthető aláírtnak.

Az I. r. alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, a lízingszerződés aláírására meghatalmazást adott a **(G.) Kft.** alkalmazottai részére, így a meghatalmazás alapján eljáró természetes személyek jogszerűen írták alá a szerződést, függetlenül attól, hogy ez idő szerint az aláírók személye már nem beazonosítható. Utalt arra, a szerződést aláíró személy képviseleti jog hiányában álképviselőnek minősülne, akinek eljárását jóváhagyta azáltal, hogy a szerződésben vállalt kötelezettségét teljesítette. Kiemelte, a perbeli lízingszerződés lényeges elemeiben, a lízingtárgyban és a lízingdíjban megállapodott a felperessel és a II. r. alperessel, ezáltal a szerződés létrejött, annak ugyanis

nem kötelező tartalmi eleme az ügyleti kamatban való megállapodás. Alapvetően ítélte a felperes marasztalásra irányuló keresetét, hangsúlyozva, a felperes által levezetett elszámolás elfogadása esetén a felperes oldalán mutatkozna jogalap nélküli gazdagodás.

A II. r. alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felek között 2005. december 5. napján megkötött **(lízingszerződés száma)** számú pénzügyi lízingszerződés létre nem jöttének megállapítására és az I. r. alperes marasztalására irányuló kereseti kérelmet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. r. alperesnek 15 nap alatt 76 800 Ft perköltséget azzal, hogy a feljegyzett eljárási illetéket az állam viseli. Határozatának indokolásában kiemelte, a lízingszerződésnek nem kötelező tartalmi eleme a kamat meghatározása, elegendő, ha a lízingszerződés tartalmazza a lízingtárgyat és az összes lízingdíj összegét. Ez utóbbi a perbeli szerződésben meghatározásra került oly módon, hogy az a

havi lízingdíjak szorzatából az első lízingdíj összegének hozzáadásával kiszámítható (5 167 000 Ft). Emellett meghatározásra került a lízing tárgya, azaz maga a gépjármű, továbbá a lízingszerződés elválaszthatatlan mellékletét képező 2005. december 13-i fizetési ütemezésben a lízingdíjak összege éves, illetve havi lebontásban is feltüntetésre került. Hangsúlyozta, a perbeli lízingszerződésre az 1959-es Ptk. 523. § (1) bekezdésében rögzített feltételek nem alkalmazhatóak, mert azok a kölcsönszerződésre vonatkoznak. Kiemelte, miután a szerződés a lízingügylet valamennyi lényeges tartalmi elemét magában foglalja, alaptalan a felperes szerződés létre nem jöttére vonatkozó keresete. A Kúria 6/2013. PJE határozatában kifejtettekre utalva rámutatott, nem eredményezhette a szerződés létre nem jöttének megállapítását az a körülmény sem, hogy a szerződésben csak forintban került meghatározásra a havi lízingdíjak és az összes lízingdíj összege. Hangsúlyozta, alaptalanul hivatkozott a felperes az aláírás hiányára, mint a szerződés létre nem jöttét eredményező további körülményre is. Rámutatott, a szerződést tartalmazó okiratból megállapíthatóan az I. r. alperes részéről a szerződést aláíró két személy az I. r. alperes nevében és képviselőként járt el, emellett a szerződés alakilag megfelelt a Pp. 196. § (1) bekezdés b) pontja szerinti jogszabályi feltételeknek.

Nem vizsgálta érdemben a felperes 2017. április 21-i keresetmódosítását, amelyben az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás hiányára hivatkozott, miután a felperes azt a Pp. 146/A. § (1) bekezdésében megjelölt határidő letelte után terjesztette elő.

Nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes a lízingdíjak tekintetében túlfizetésben lenne. Kiemelte, a felperes a saját nyilatkozatából kitűnően a szerződésben meghatározott 5 167 000 Ft összes lízingdíjhoz képest csak 4 000 000 Ft-ot teljesített, emellett figyelmen kívül hagyta, hogy a szerződés VI. pontja értelmében fizetési kötelezettségei a szerződés deviza alapúsága miatt módosulhattak.

Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereseti kérelmének helyt adó döntés meghozatalát, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárt bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette az indokolási kötelezettségét, ami az érdemi döntés hatályon kívül helyezését indokoló lényeges eljárási szabálysértésnek minősül. Fenntartotta álláspontját, hogy a perbeli lízingszerződés

nem tartalmazza a létrejöttéhez szükséges lényeges szerződési feltételeket, e tekintetben hivatkozott a kamat feltüntetésének, a lízingdíjak devizában való meghatározásának és az árfolyamkockázat viselésében való megállapodásnak a hiányára. Kiemelte, a szerződésnek azok a rendelkezései, amelyek alapján az árfolyam fogyasztóra nézve kedvezőtlen változásának eredményeként fizetési kötelezettsége növekszik, tisztességtelen szerződési feltételek, amelynek következtében a szerződés egésze megdől. Továbbra is kifogásolta, hogy az alperes nem igazolta, miszerint a szerződést arra meghatalmazással rendelkező személy írta alá. Véleménye szerint a perbeli esetben az álképviselő szabályai nem alkalmazhatók, mert a szerződésből nem állapítható meg az alperes részéről azt aláíró személy.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Változatlanul fenntartotta és megismételte az elsőfokú eljárás során kifejtett jogi érveit.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított döntésével és annak indokaival is egyetért az ítéletábra, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli az alábbiakat:

Alapítván hivatkozott a felperes arra, hogy a elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, és ezzel megsértette a Pp. 221. § (3) bekezdésében foglaltakat. Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályhelyek pontos megjelölésével, a perben beszerzett bizonyítékokat értékelve részletesen megindokolta döntését, ennek során kitért minden olyan körülményre, jogi érvre, amelyet a felperes kereseti kérelme indokaként megjelölt.

A felperes fellebbezésében továbbra is hivatkozott a perrel érintett lízingszerződés érvénytelenségére, ez a fellebbezési kérelme azonban nem bírálható el. Az elsőfokú bíróság ugyanis eljárása során a pert végzésével megszüntette, majd a felperes fellebbezése alapján eljáró ítéletábra a lízingszerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereset tekintetében az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta, így ez a folytatódó eljárás tárgyát már nem képezhetette. Ebből következően az ítéletábra kizárólag a felperes szerződés létre nem jöttére alapított, jogalap nélküli gazdagodás megtérítése iránti igényét érintő fellebbezését bírálhatta el.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a peres felek között létrejött a felperes által is csatolt okiratba foglalt tartalmú pénzügyi lízingszerződés. A szerződés létrejöttéhez a feleknek a lényeges, valamint a bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodása szükséges [Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 205. § (2) bekezdés]. Ennek megfelelően a szerződés létrejötte szempontjából a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, melyek a perbeli lízingszerződés lényeges tartalmi elemei, továbbá, hogy ezekben a lényeges tartalmi elemekben létrejött-e a felek

között a megállapodás. Amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította, visszterhes szerződés esetén mindenképpen lényeges tartalmi elem a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás meghatározása. A szerződési szabadság 1959-es Ptk. 200. § (1) bekezdésében rögzített elvből következően a kogens jogszabályi rendelkezésektől eltekintve a szerződő felek szabadon állapodhatnak meg mind a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás tárgyában, mind azok teljesítésének a feltételeiben. A pénzügyi lízingszerződés az 1959-es Ptk-ban nem szabályozott atipikus szerződés, amely az adásvétel (részletvétel) a pénzkötelmek (hitelviszony) és a használati kötelmek tényállási elemeit egyaránt hordozza. Lényege, hogy a lízingbeadó a lízingtárgy tulajdonjogát - a későbbi lízingbevevő választása szerint - adásvételi szerződéssel megszerzi, a beszerzési vételárát kiegyenlíti, majd a megkötött lízingszerződés alapján köteles a lízingtárgyat tartós, határozott időre a lízingbevevő használatába adni, a lízingbevevő pedig ezért időszakonként visszatérően lízingdíjat fizetni. A lízingbeadó a dolog beszerzési árát a lízingkulcs (lízingszorzó) alkalmazásával megnöveli, és az így kalkulált lízingdíjat a tartós használat időtartama alatt a lízingbevevő időszakonként visszatérően lízingdíjrészletek formájában fizeti meg, a futamidő leteltével a lízingtárgy tulajdonjogát (maradványértékként) a lízingbeadótól megszerzi (BDT2007. 155., EBD2013. G.9.). Mivel a tartós futamidő alatt a dolog a lízingbevevő használatába kerül, a lízingdíj valójában két különböző szolgáltatás együttes ellenértékeként jelenik meg: egyfelől a beszerzési ár törlesztéseként, másfelől használati díjként. Polgári jogi szempontból tehát a pénzügyi lízingszerződés lényeges tartalmi eleme a lízingtárgy, amelyet a lízingbeadó a lízingbevevő részére használatba ad, valamint a lízingbevevő által ellenszolgáltatásként fizetendő lízingdíj. Bár a perbeli jogvitára nem irányadó, megjegyzendő, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv.

6:409. §-a - ami már külön szerződéstípusként szabályozza a pénzügyi lízingszerződést - ugyancsak ezt a két tényezőt határozza meg a pénzügyi lízingszerződés lényeges tartalmi elemeként.

Ennek megfelelően a pénzügyi lízingszerződés létrejöttéhez szükséges és egyben elegendő, ha a felek megállapodása a lízingtárgyra és a lízingdíjra kiterjed, ez pedig a jelen esetben megtörtént, a felek szerződése tartalmazza mind a lízingtárgy pontos megjelölését, mind a felperes által fizetendő lízingdíj meghatározását. Ez utóbbit illetően az egyedi szerződés megjelöli a forintban teljesítendő lízingdíjak összegét, míg az Ászf. IV.24-25 pontjai meghatározzák, hogy a szerződéskötéskor kiszámított, és az egyedi szerződésben rögzített összegű lízingdíjak milyen esetben és hogyan változnak.

A fentiekre figyelemmel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a lízingszerződésnek nem lényeges tartalmi eleme az ügyleti kamat meghatározása, így az abban való megállapodás hiánya a szerződés létrejöttét nem érinti. Ennek nem mond ellent az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) szerződéskötéskor hatályos 2. sz. melléklete I.11. pontja, amely a pénzügyi lízing ellenszolgáltatásaként meghatározott lízingdíjat a teljes tőketörlesztő és kamattörlesztő részletek összegében határozza meg. Az itt szabályozott kamatrész ugyanis tartalmában nem azonos a Hpt. értelmező rendelkezések III.7. pontjában foglalt kamattal, amely szerint a kamat az adós által a kölcsönnyújtónak (betételhelyezőnek) az elfogadott betét, vagy az igénybe vett kölcsön használatáért, kockázatáért fizetendő, a betét, vagy kölcsönösszeg százalékban meghatározott, időarányosan térítendő (elszámolandó) pénzösszeg, vagy egyéb hozadék. Lízingszerződésnél ugyanis a lízingbevevő nem

pénzösszeget kap időleges használatba, hanem a lízingtárgyat, amelynek használatáért nem kamatot, hanem használati díjat (lízingdíjat) köteles fizetni. Így a lízingdíj Hpt. 2. számú melléklete I.11. pontja szerinti „kamatrésze” alatt ténylegesen a lízingdíj használati díj része értendő.

A lízingszerződés létrejötte szempontjából közömbös, hogy a lízingbeadó a lízingdíj használati díj részét (a Hpt. szóhasználatával: kamatrészt) miként állapítja meg, ennek során a lízingkulcsot mi alapján kalkulálja. Tekintettel arra, hogy a lízingszerződés kölcsönelemeket is tartalmaz, nem kizárt, hogy a lízingbeadó a lízingdíj használati díj részének meghatározása során olyan lízingkulcsot (lízingszorót) alkalmazzon, amelyben valamilyen formában a lízingdíj tőkerészének a kamatát is számításba veszi. Annak sincs továbbá akadálya, hogy ez a kamatelem referenciakamatként megjelölésre kerüljön a lízingszerződésben, mint olyan tényező, amelynek változása maga után vonja a lízingdíj használati díj részének változását és ezáltal - a felek megállapodásától függően - a törlesztőrészletek futamidő alatti módosulását, vagy a futamidő meghosszabbodását. Ez azonban nem változtat azon a tényen, hogy a lízingszerződés jellegéből adódóan a polgári jogi értelemben vett kamat a szerződésnek nem, illetve nem lényeges tartalmi eleme, ezért a kamatmeghatározás hiánya a lízingszerződést nem teszi létre nem jött megállapodássá (BDT2015. 3328.).

A fent kifejtettek nem állnak ellentétben a Hpt. szerződéskötéskor hatályos 210. § (2) bekezdésében foglaltakkal, amely szerint a pénzügyi és kiegészítő pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződésben egyértelműen meg kell határozni a kamatot, díjat és minden egyéb költséget, vagy feltételt. A Hpt. 3. § (1) bekezdése ugyanis a pénzügyi szolgáltatások széles körét nevesíti, amelyek között több olyan is szerepel, amely szolgáltatásokra irányuló szerződésnek a Hpt. 210. § (2) bekezdésében felsoroltak nem lényeges tartalmi elemei, sőt egyes pénzügyi szolgáltatások esetén - mint például a 3. § (1) bekezdés j) pontjában írt letéti szolgáltatás, széfszolgáltatás, vagy az m) pont szerinti készpénzáttétel - jellegükénél fogva a kamat, mint az idegen pénz használatáért járó díj kikötése kizárt. Ebből következően a Hpt. 210. § (2) bekezdésének helyes értelmezése szerint a kamat, díj és

költség szerződésben történő egyértelmű meghatározásának követelménye azt jelenti, hogyha az adott pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződésnek lényeges tartalmi eleme a kamat, költség, vagy díj, de abban a felek nem állapodtak meg, a szerződés nem jön létre (1959-es Ptk. 205. § (2) bekezdés). A pénzügyi lízingszerződésnek azonban - a fent részletezettek szerint - nem lényeges eleme sem a kamat, sem a díjak, vagy a költségek, így ezek szerződésben való feltüntetésének hiánya a pénzügyi lízingszerződés létrejöttét nem érinti.

Egyetért az ítélőtábla az elsőfokú bírósággal abban is, hogy nem ad alapot a szerződés létre nem jöttének a megállapítására az a nem vitás tény sem, miszerint magában a szerződésben a lízingdíjak CHF-ben kifejezett összege nem került feltüntetésre. Egyrészt ugyanis ez nem volt nélkülözhetetlen eleme a szerződésnek, másrészt a felek megállapodása szerint a devizában kifejezett lízingdíjakat a szerződés mellékletét képező „Fizetési Ütemezésben” kellett rögzíteni. Az alperes ezt elkészítette, az elsőfokú periratokhoz P.21076/2016/9/A/7 alatt csatolta.

Ugyancsak alaptalan a felperesnek az a fellebbezési érvelése, miszerint a felek nem állapodtak meg az árfolyamkockázat viselésében. A felek az egyedi szerződésben meghatározták, hogy a finanszírozás devizaneme a CHF, az Ászf. IV.25 pontjából kitűnően pedig megállapodásuk kiterjedt arra is, hogy az egyedi lízingszerződésben forintban meghatározott összes lízingdíj összege a szerződés fennállása alatt változhat a svájci frank forinthez viszonyított árfolyama változásának függvényében, mégpedig akként, hogy a forint erősödése csökkenti, gyengülése pedig növeli a lízingbevevők fizetési kötelezettségeit.

Az, hogy az ügyletből eredő árfolyamkockázat és annak a lízingdíjak összegére gyakorolt hatása mennyire volt felismerhető a felperes és a II. r. alperes számára, illetve hogy e tekintetben az I. r. alperes eleget tett-e a tájékoztatási kötelezettségének, a szerződés létrejötte szempontjából közömbös, ez a kérdés az árfolyamkockázat viselésével kapcsolatos szerződési feltételek tisztességtelensége körében lett volna vizsgálható, az egyes szerződési feltételek tisztességtelensége, illetve a szerződés érvénytelensége azonban a - korábbiakban már kifejtettek szerint - a pernek már nem tárgya. Ezért csupán megjegyzi az ítélőtábla, az egyedi szerződés, valamint az általános szerződési feltételek IV.25. pontja érthető és világos tájékoztatást tartalmaznak arra vonatkozóan, hogy a jogügylet árfolyamkockázattal jár, amelynek eredményeként a felperes által fizetendő lízingdíjak módosulhatnak.

A felperes fellebbezésében továbbra is hivatkozott arra, hogy az I. r. alperes nevében és képviselőjében eljáró személyek névaláírása beazonosíthatóságának hiányában a szerződés nem jött létre. A perbeli esetben ezzel összefüggésben az volt vizsgálendő, hogy a szerződést olyan ügyleti képviselőre jogosult személy írta-e alá, akinek képviselői jogosultsága valamely, az I. r. alperessel erre vonatkozóan kötött megállapodáson alapul. Ilyen megállapodást azonban az I. r. alperes a perben nem tudott csatolni, azaz nem áll rendelkezésre az I. r. alperesi gazdasági társaság szervezeti képviselőjétől származó és az ügyleti képviselőre vonatkozó cégszerűen aláírt meghatalmazás. A névaláírás olvashatatlansága miatt arra sem lehet egyértelműen következtetni, hogy személy szerint ki írta alá az I. r. alperes képviselőjében eljárva a perbeli lízingszerződést, így a képviselői jogosultság nem állapítható meg. Helytállóan hivatkozott azonban az I. r. alperes arra, hogy ennek a perben nincs jelentősége, miután utóbb a nevében és képviselőjében eljáró személy eljárását, nyilatkozatait részben kifejezetten, részben ráutaló magatartással jóváhagyta azáltal, hogy a maga részéről a lízingbeadót terhelő kötelezettséget teljesítette, nevezetesen a lízingtárgyat megvásárolta és azt a lízingbevevők használatába adta, így az 1959-es Ptk. 221. § (1) bekezdésében rögzített

álképviselőre vonatkozó szabályok alapján a szerződés közte és a felperes valamint a II. r. alperes között létrejött.

A felperes jogalap nélküli gazdagodásra alapított marasztalási keresetét illetően kiemeli az ítéletábra, a felperes a szerződés létre nem jöttének megállapítása iránti keresete jogkövetkezményeként kérte az I. r. alperes marasztalását az álláspontja szerint általa túlfizetett összeg tekintetében, miután azonban e kereseti kérelme a kifejtettek szerint megalapozatlan, az ítéletábra - mint szükségtelent - mellőzte az összegszerűség vizsgálatát.

A felperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az I. r. alperes másodfokú eljárással kapcsolatos költségeinek a viselésére, amelynek összegét az ítéletábra a pertárgyérték alapulvételével (1 100 001 Ft) a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján állapította meg.

A felperes az eljárás során teljes személyes költségmentességben részesült, ezért fellebbezése sikertelenségére tekintettel a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Szeged, 2018. január 24.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
áblabíró